

1

Tiffy

Zoufalství se musí uznat jedna věc: nutí vás mít mnohem otevřenější mysl.

Opravdu vidím v tomhle bytě spoustu kladných stránek. Mnohobarevná plíseň na stěnách kuchyně se oškrábe, alespoň na čas, než doroste. Špinavou matraci relativně levně nahradím. A rozhodně by se dalo argumentovat, že houby rostoucí za záchodovou mísou dodávají bytu svěží, venkovní pocit.

Gerty a Mo ale zoufalí nejsou, takže se nesnaží být pozitivní. Popsala bych jejich výrazy jako „zhrozené“.

„Tady nemůžeš žít.“

To je Gerty. Stojí tu s nohama v kozačkách u sebe a lokty má přitážené k tělu, jako kdyby se snažila na protest, že tu musí být, zaujímat co nejméně místa. Vlasy má stažené dozadu v pečlivě sepnutém drdolu, aby si mohla snadno nasadit advokátní paruku, co nosí k soudu. Její výraz by byl k smíchu, kdyby tady nešlo o můj život.

„Musí být něco jiného, co si můžeš dovolit, Tiff,“ znepokojeně řekne Mo, vykukující od skříně s bojlerem. Vypadá zpuštěnější než obvykle, pavučina visící mu z vousů tomu nepomáhá. „Tohle je ještě horší než to, kde jsme byli včera.“

Rozhlédnu se po realitním agentovi; naštěstí je daleko mimo doslech, kouří na „balkoně“ (propadající se střeše sousedovic garáže, která rozhodně nebyla navržena, aby se po ní chodilo).

„Do žádné další podobné díry mě nedotáhnete,“ prohlašu-

je Gerty a mrkne se na hodinky. Je osm ráno – v devět potřebuje být na Korunním soudu v Southwarku. „Musí existovat nějaká alternativa.“

„Přece se *musí* vejít k nám?“ navrhuje Mo od soboty už asi popáté.

„Vážně, mohl bys s tím přestat?“ oboří se na něj Gerty. „To není dlouhodobé řešení. A musela by spát vestoje, aby se někam vešla.“ Vyčerpaně na mě pohlédne. „Nemůžeš se udělat nižší? Mohli bychom tě strčit pod jídelní stůl, kdybys měla pod sto sedmdesát pět.“

Nasazuju omluvný výraz, ale dala bych přednost tomu zůstat tady než na podlaze v průvém, nechutně drahém bytě, do kterého společně Gerty a Mo minulý měsíc zainvestovali. Nikdy předtím spolu nežili, ani když chodili na univerzitu. Mám strach, že to způsobí rozpad jejich přátelství. Mo je nepořádný, zapomnětlivý a má podivnou vlastnost zaujímat enormní prostor i přesto, že je relativně malý. Na druhou stranu Gerty žila poslední tři roky v nepřírozeně čistém bytě, tak perfektním, že působil jako vygenerovaný na počítači. Nejsem si jistá, jak tyhle dva životní styly půjdou dohromady, aniž by západní Londýn implodoval.

Hlavním problémem ale je, že když už budu spát u někoho na podlaze, můžu se zrovna tak dobře vrátit bydlet k Justinovi. A ve čtvrtek v jedenáct večer jsem se oficiálně rozhodla, že už nesmím mít tuhle možnost k dispozici. Musím ho opustit, musím se usadit někde jinde, abych se nemohla vrátit.

Mo si mne čelo a svalí se na žalostně vyhlížející koženou pohovku. „Tiff, mohl bych ti půjčit...“

„Nechci od tebe žádné peníze,“ vyhrknu ostřeji, než jsem zamýšlela. „Hele, *vážně* to potřebuju tenhle týden vyřešit. Buď vezmu tohle, nebo mi zbývá spolubydlení.“

„Myslíš sdílení postele,“ ozývá se Gerty. „Můžu se zeptat, proč to musí být *ted*? Ne že bych nebyla nadšená. Jenom že

co si pamatuju naposledy, dřepěla jsi v tamtom bytě a čekala, kdy se zase uráčí ukázat ten-jehož-jméno-se-nesmí-vyslovit.“

Překvapeně sebou trhnu. Ne kvůli přístupu – Mo a Gerty nikdy Justina v lásce neměli a vím, že nesnáší, že u něj pořád bydlím, i přesto, že tam skoro nikdy není. Je jen neobvyklé slyšet Gerty mluvit o něm tak zpříma. Poté co poslední večere nás čtyř na usmířenou skončila divokou hádkou, přestala jsem se snažit o to, aby všichni se všemi vycházeli, a prostě jsem se o něm přestala Gerty a Moovi zmiňovat. Zvyk je železná košile – i po rozchodu jsme se tomu tématu vyhýbali.

„A proč to musí být *tak* laciné?“ pokračuje Gerty, ignorujíc varovný pohled od Moa. „Já vím, že v práci dostáváš almužnu, ale no tak, Tiffy, čtyři stovky měsíčně jsou v Londýně nemožné. Rozmyslela sis to pořádně? Doopravdy?“

Polykám. Cítím, jak si mě Mo pozorně prohlíží. To je ten problém, když máte za kamaráda terapeuta: Mo je v podstatě osvědčený čtenář myšlenek a nezdá se, že svou superschopnost kdy vypíná. „Tiff?“ řekne zlehka.

Ach, krucinál, budu jim to muset prostě ukázat. Nedá se nic dělat. Rychle a všechno najednou, to bude nejlepší – jako strhnout si náplast, skočit do studené vody nebo příznat mámě, že jsem rozbila něco pěkného ve skřínce v obýváku.

Vytáhnu mobil a najdu na něm zprávu z Facebooku.

Tiffy,

vážně mě zklamalo, jak ses včera večer zachovala. Ztraceně jsi to přehmala. Je to můj byt, Tiffy – můžu si do něj přijít, kdykoli a s kýmkoli se mi zachce.

Myslel bych si, že mi projevíš větší vděk za to, že ti tu dovoluju zůstat. Vím, že pro tebe byl náš rozchod těžký – vím, že nejsi připravená odejít. Ale jestli si myslíš, že to znamená, že si začneš „diktovat pravidla“, tak je čas, abys mi

dala nájem za poslední tři měsíce. A budeš mi odteď muset platit pravidelně. Patricia říká, že mě využíváš, když si u mě žiješ v podstatě zadarmo, a i když jsem se tě vždycky před ní zastával, po včerejším vystoupení mám pocit, že má možná pravdu.

Justin xx

Žaludek se mi stahuje, když si znova čtu tu větu, *využíváš mě*, protože to jsem nikdy nechtěla. Jenom jsem nechápala, že když mě opustil, myslel to tentokrát vážně.

Mo to dočítá jako první. „Stavil se doma ve čtvrtek? S Patricíí?“

Uhýbám mu pohledem. „Něco na tom je. Je od něj vážně laskavé, že mě tam nechal tak dlouho zůstat.“

„Zvláštní,“ ušklíbá se Gerty temně, „vždycky jsem měla dojem, že se mu líbí tě tam držet.“

Z jejích úst to zní divně, ale docela tomu rozumím. Když jsem stále u Justina doma, není tomu doopravdy konec. Chci říct, vždycky předtím se ke mně nakonec vrátil. Ale... pak jsem se ve čtvrtek setkala s Patricíí. Extrémně atraktivní, vlastně velice milou ženou z masa a kostí, kvůli které mi Justin dal kopačky. Nikdy předtím v tom nebyla jiná žena.

Mo se natáhne po mé ruce; Gerty bere tu druhou. Tak spolu stojíme, ignorujeme realitního agenta kouřícího za oknem a já si dovoluju chvíličku plakat, vypouštím z každého oka jedinou velkou slzu.

„No, každopádně,“ usmívám se a vyprostím ruce, abych si otřela tváře, „musím se vystěhovat. Okamžitě. I kdybych chtěla zůstat a riskovat, že si přivede zpátky Patricii, nemůžu si dovolit platit nájem, už takhle Justinovi dlužím spoustu peněz a vážně si nechci od nikoho půjčovat, mám plné zuby toho neplatit si za vlastní věci, abych byla upřímná, takže... ano. Buď tohle, nebo spolubydlení.“

Mo s Gerty si vymění pohledy. Gerty s výrazem bolestné rezignace zavře oči.

„No, je jasné, že tady žít nemůžeš.“ Otevře je a natáhne ke mně ruku. „Ukaž mi ještě jednou ten inzerát.“

Otevřu na mobilu přes Justinovu zprávu reklamu z Gumtree a podám jí ho.

Dvojitá ložnice v prosluněném jednopostelovém bytě ve Stockwellu, nájem 350 £ za měsíc včetně poplatků. Dostupný okamžitě, minimálně na šest měsíců.

Byt (a pokoj/postel) bude sdílený s ošetřovatelem paliativní péče, 27 let, pracujícím po nocích a trávícím víkendy jinde. V bytě pouze od 9 ráno do 6 večer v pondělí–pátek. Po zbytek času k dispozici! Perfektní pro někoho s prací od 9 do 5.

Pro prohlídku – kontakt L. Twomey, details níže.

„To není jen sdílení bytu, Tiff, to je sdílení postele. Sdílet postel je *divný*,“ strachuje se Mo.

„L. Twomey bude asi muž, co? To ti nevádí?“ ptá se Gerty.

Na tohle jsem připravená. „Na tom nesejde,“ prohlásím klidně. „Nikdy bychom přece nebyli v posteli ve stejnou dobu – dokonce ani v bytě.“

Je to nepříjemně podobné argumentům, kterými jsem si ospravedlňovala bydlení u Justina, ale to je fuk.

„Spala bys s ním, Tiffany!“ zvýší hlas Gerty. „Každý ví, že první pravidlo sdíleného bydlení je ‚nespi se svým spolubydlícím.‘“

„Nemyslím si, že se do toho počítá i tenhle případ,“ odpovím suše. „Víš, Gerty, občas když lidé řeknou ‚spát spolu‘, ve skutečnosti tím myslí –“

Gerty na mě dlouze našťavaně hledí. „Ano, děkuji ti, Tiffany.“

Mo se okamžitě přestane hihňat, když Gerty obrátí svůj pohled na něj. „Řekl bych, že první pravidlo sdíleného bydlení je ujistit se, že spolu budete vycházet, než se k sobě nastěhujete,“ řekne a vychytrale odklání ten pohled od sebe zpátky ke mně. „*Především* za těchto okolností.“

„Samozřejmě že se s tímhle L. Twomeym napřed setkám. Pokud si nepadneme do oka, nevezmu to.“

Po chvíli Mo kývne hlavou a zmáčkne mi rameno. Všichni se odmlčíme tím způsobem, jak to lidé dělají, když dohovří o něčem obtížném – jsou napůl vděční, že to mají za sebou, napůl se jim uleví, že to celé zvládli.

„Fajn,“ povídá Gerty. „Fajn. Dále, co musíš. Určitě pořád lepší než žít v takovém chlívě.“ Vyráží spěšně z bytu, jen na poslední chvíli se otočí na realitního agenta, vstupujícího zpátky dovnitř z balkonu. „A vy,“ vmete mu do obličeje, „jste vředem na tváři lidstva.“

Agent jen zamrká, když Gerty práskne předními dveřmi. Následuje dlouhé, trapné ticho.

Hasí svou cigaretu. „Takže máte zájem?“ ptá se mě.

Do práce dorazím s předstihem, padnu do křesla. Můj stůl je v tuhle chvíli to nejpodobnější domovu, co mám. Je to útočiště napůl dokončených předmětů, věcí, které se ukázaly být příliš těžké, než abych je vláčela autobusem, a květin v květináčích rozmístěných takovým způsobem, že vidím blížící se lidi ještě předtím, než oni poznají, zda sedím za stolem. Má rostlinná stěna je řadovými pracovníky široce uznávána jako inspirativní úspěch interiérového designu. (Vlastně jde jen o to vybrat rostliny stejné barvy, jako máte vlasy – v mém případě rudé –, a skrčit se/utéct, když zaznamenáte kohokoli, kdo se k vám přibližuje s očividným záměrem.)

Mou první položkou dnešního harmonogramu je setkat se s Katherin, jednou z mých oblíbených autorek. Katherin píše

knihy o háčkování a pletení. Má velmi omezené množství čtenářů, ale o tom nakladatelství Butterfingers Press je – milujeme omezené množství čtenářů. Zaměřujeme se na knihy o domácích řemeslech a „udělej-si-sám“. Batikované povlečení, navrhování vlastních šatů, háčkování stínidel na lampu, výroba veškerého nábytku z žebříků... A tak podobně.

Ráda tady pracuju. Jen tak se dá vysvětlit, že jsem pomocnou redaktorkou už tři a půl roku, vydělávám méně, než je životní minimum v Londýně, a přitom jsem se nepokusila svou situaci zlepšit, třeba, já nevím, tím, že bych si našla práci v nakladatelství, které skutečně vydělává. Gerty mi ráda opakuje, že mi chybí ambice, ale v tom to opravdu není. Prostě mě to jen baví. Když jsem byla malá, celé dny jsem strávila čtením nebo upravováním svých hraček, aby mi vyhovovaly lépe: barvila jsem barbínám vlasy, tunila si žlutý nákladaček na hraní. A teď se čtením a ručními pracemi žívím.

No, žívím je asi silné slovo. Ale mám z toho nějaké peníze. Tak akorát na to, abych mohla platit daně.

„Povídám ti, Tiffy, z háčkování budou nové omalovánky pro dospělé,“ povídá mi Katherin, sotva se usadí v naší nejlepší zasedačce a probírá se mnou plány pro její novou knihu. Prohlížím si prst, kterým na mě ukazuje. Na každé ruce má tak padesát prstenů, ale ještě jsem nevydumala, zda jsou některé z nich snubáky, nebo ne (mám pocit, že pokud ano, Katherin bude mít víc než jeden).

Katherin je excentrická, ale přijatelným způsobem: nosí blondatý cop, je stále opálená a má nespočet historek o tom, jak se v šedesátých letech vloupávala na různá místa a čurala na věci. Bývala opravdová rebelka. Do dnešního dne odmítá nosit podprsenku, přestože jsou v současnosti docela pohodlné a ženy přestaly z větší části bojovat s mužským útlakem, protože to Beyoncé dělá za nás.

„To by bylo super,“ řeknu. „Možná bychom mohli přidat

podtitul obsahující slovo ‚oduševnělé‘. *Je to docela oduševnělé, ne? Nebo rozmarné?*“

Katherin se směje, zaklání přitom hlavu. „Ach, Tiffany. Tvoje práce je taková blbost.“ Láskyplně mě poplácá po ruce a natahuje se pro kabelku. „Až uvidíš toho Martina,“ povídá, „řekni mu, že udělám to vystoupení na lodi jen tehdy, když dostanu k dispozici skvostnou mladou pomocnici.“

Úpím. Víím, kam tím směřuje. Katherin mě ráda vláčí na podobné akce – na každou lekci potřebuje živý model, aby ukázala, jak měřit míry za pochodu, když navrhuje oděv, a já jednou udělala tu osudnou chybu a nabídla se, že jí vypočítám, když nikoho jiného nemohla sehnat. Teď jsem pro ni jediná volba. Oddělení pro styk s veřejností se tak zoufale snaží Katherin dostat na tyhle události, že mě začalo prosit taky.

„Tohle je už moc, Katherin. Nepůjdu s tebou na žádnou loď.“

„Ale je to zdarma! Za tohle lidi platí tisíce, Tiffany!“

„Ty na to chceš jen kvůli plavbě okolo Wightu,“ připomenu jí. Martin mě už uvědomil. „A je to o víkendu. O víkendech nedělám.“

„Tohle není práce,“ trvá na svém Katherin, sbírá si své zápisky a zcela bez systému je hází do kabelky. „Je to hezký sobotní výlet lodí s kamarádkou.“ Zarazí se. „Se mnou,“ ujasňuje to. „Jsme kamarádky, ne?“

„Jsem tvoje redaktorka!“ vyhrknu a popostrkuju ji ven z místnosti.

„Rozmysli si to, Tiffany!“ volá přes rameno vesele. Zachytí koutkem oka Martina, který už míří od kopírek přímo k ní. „Nejdu do toho bez ní, Martine, chlapče! Musíš si s ní promluvit!“

A je pryč, ušmudlané skleněné dveře naší kanceláře se za ní zavírají.